

γην τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου καὶ εἰς τὴν ὀρφανὴν πλέον καρδίαν του!

Ἀπὸ τοιαύτας σκέψεις κατεχόμενος, παρηκολούθησα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἀπομακρυνόμενὴν κηδεῖαν, μέχρις οὗ ἀντιπαρῆλθεν αὕτη καὶ ἐσθέσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ πένθιμος ψαλμὸς· διὰ καὶ δὲν ἤκούετο πλέον ὁ πυκνὸς βηματισμὸς τῆς σκυθρωπῆς συνοδίας.

Τότε ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν ἀνάγνωσίν μου.

Δύο περίπου ὥραι εἶχον παρέλθῃ καὶ ἤρχιζα ἐτοιμαζόμενος διὰ νὰ ἐξέλθω, ὅτε εὐθυμοὶ γέλωτες καὶ συνομιλίας τῶν γειτοнисσῶν ἐπληξάν πάλιν τὰ ὦτά μου. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν διαχωρίζετο φωνὴ ἀνδρική ὁμιλοῦσα εἰς τόνον βραγχῆς σάλπιγγος σπαρκατικῶς παραφονοῦσης, ὁμοιάζουσα πολὺ μὲ φωνὴν ἐκλαρυγγισμένου μεθίστου. Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐφαίνετο ἀπαντῶσα κάτωθεν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, πρὸς ἐρωτήσεις, αἰτίνες ἀπηυθύνοντο ἐκ τῶν παραθύρων. Μολονότι κατ' ἄρχας ὁ διάλογος αὐτὸς μὲ ἀφῆκεν ὅλως ἀδιάφορον, διότι ἀλλαγῇ ἦτο ἐστραμμένη ἡ διάνοιά μου, ἀλλ' ὅμως ἡ παρατεινομένη ἐκείνη βοή καὶ ὁ γυναικεῖος ἀλαλαγμὸς ἐφείλκυσαν ἐπὶ τέλους τὴν προσοχήν μου, ἥτις ἐστράφη τότε πρὸς τὰ ἔξω.

Μόνη ἡ ἀνδρική φωνὴ ἤκούετο τώρα, μὲ τὴν βραγχὴν φλυαρίαν της, ἥτις εἶχε σθέσση ὅλας τὰς ἄλλας.

— Γύψ, Γύψ!... ἔλεγε προσκαλοῦσα σκύλον, οὐτινος ἤκουσα ἠχοῦντας τοὺς μικροὺς περὶ τὸν τράχηλον κωδωνίσκους, τοὺς ὁποίους τὸ ζῶον ἔσσειε. — Γύψ, ἐδῶ, ἔλα 'δῶ! Καὶ ἀπευθυνομένη πάλιν πρὸς τὸ ἀκροατήριον τῶν παραθύρων — Μάλιστα, κυράδες μου, ἐτράβηξα, σὰς λέω, τὸν διάλόγόν μου! Ὅχτῳ 'μέραις ἔμεινα χωρὶς δουλειὰ καὶ ὅχτῳ νύχταις δὲν ἐκλείσα 'μάτι ποῦ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Τί νὰ κάμῃς σὰν ἡ μοῖρα σοῦ τὰ 'χῃ γράφῃ ἔτζι; Ὅζω ὁ κόσμος νὰ ξεφαντώνῃ καὶ ἐγὼ νύχτα μέρα νὰ μένω μέσα στὸ σπῖτι κλεισμένος... Γύψ, ἔλα 'δῶ, σοῦ λέω... Ὅ, τι 'μπόρεσα ἔκαμα... Περαιοποίησι ποῦ 'ζώδεψα καὶ τὰ μαλλιά τῇ κεφαλῇς μου... γιατί σὰν ἕνας βάζεται, βάζεται εἰς τὰ γερά. Ὁλαις μου τῇ δουλειαῖς τσ' ἔχω κάμει, κυράδες μου, σωσταίς, ὅλαις σωσταίς, σὰς λέω, ὅσα μὲ τὴν ὕστερη στιγμή! Μὰ τώρα ὁποῦ, ὡς θέλησε ὁ Θεός, τὰ πάντα τελειώσανε, τί νὰ γίνῃ... ὑπομονή! βγήκα κι' ἐγὼ ὁ καυμένος νὰ πάρω ὀλίγον ἄερα καὶ νὰ ξεσκοτίσω λιγάκι τὸν πόνο μου μὲ τὸ καρναβάλι. Ἄ! δόξα ν'ἔχῃ ὁ μεγαλοδύναμος!... ἔτζι ἦτανε γραμμένο! Ὁ Θεὸς σχωρὲς τὴν τὴ μακαρίτισσα... Ἐχέτε 'γειά, κυράδες μου, ζωὴ στὴν ἀφεντιά σας... Γύψ, ἔλα, ἐμπρός, πᾶμε, σοῦ λέω...

Ἐσπευσα εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ βεβαιωθῶ

ἐὰν ἡ ὑποψία, ἡ ὁποία διὰ μιᾶς μοῦ εἶχεν ἐπέλθῃ, ἦτο ἀκριβής. Καὶ εἶδα πράγματι τὸν ἄνθρω-

πον τῆς κηδεῖας, τὸν μεσήλικα, τὸν λυπημένον, νὰ κατέρχεται ὑψηλόκορμος τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν κατωφερῇ ὁδόν, μὲ βῆμα σταθερόν, μὲ τὰς χεῖρας ἀμερίμνως χωμένες εἰς τὰ θυλάκια, στρεφόμενος μόνον ἐκ διαλειμάτων διὰ νὰ προσκαλῇ τὸν σκύλόν του, ὅστις μὲ ταχὺν τριποδισμόν τὸν παρηκολούθει, σείων εὐθύμως τοὺς περὶ τὸν τράχηλόν του κωδωνίσκους.

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

Ἀθηναϊκὴ ἤχῃ

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἦσαν οἱ ἐπίσημοι θάνατοι ἀλλεπάλληλοι. Μετὰ τὸν Ῥαγκαζὴν ὁ Ζάππας. μετὰ τὸν Ζάππαν ὁ Δαμαλᾶς, μετὰ τοῦτον ὁ Μητσόπουλος... Ἐὰν εἶχον ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην τάσιν καὶ ἐπιτηδεύτητά νὰ πλέκω ἐγκώμια νεκρῶν, ὁποῖα σήμερον ἄφθονος ὕλη διὰ τὴν γραφίδα μου! Πλὴν στεροῦμαι ἐνός, τοῦ κυριωτέρου ἴσως διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην προσόντος· μολονότι δὲν εἰξεύρω ἂν τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἄλλειψις. Ἐσυνείθισα δηλαδὴ νὰ φρονῶ — ἀντιθέτως βέβαια πρὸς τοὺς εἰδικούς καὶ εὐδοκίμους νεκρολόγους — ὅτι ὁ θάνατος, ὅσονδῆποτε σκληρῶς πρόωρος ἢ αἰφνίδιος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ προσθέσῃ τίποτε εἰς τὴν ἀξίαν ἐνός ἀνθρώπου. Ἡ ἀ